

Rozprávka o stromoch

Raz v lese rástli spolu tri stromy. Rozprávali sa o svojich nádejach a snoch. Prvý z nich povedal : „Dúfam, že jedného dňa bude zo mňa vyrobená nádherná pokladnica. Budem plný zlata, striebra a drahých kovov. A dúfam, že budem ozdobený a každý bude môcť obdivovať moju nádheru. Druhý z troch stromov povedal: „Dúfam, že jedného dňa bude zo mňa urobená pevná loď. Ja zoberiem na palubu kráľov a kráľovné a budem s nimi cestovať cez moria a oceány s mnohými námorníkmi do všetkých končín sveta. Každý z nich bude cítiť, že som silný a mohutný. „ Konečne tretí strom povedal: „Ja chcem rásť do výšky a byť ten najvyšší zo všetkých stromov v lese. Ľudia ma budú môcť vidieť na kopci a pozeráť na moju korunu, aká je bohatá a na Boha a byť bližšie k Nemu. Ja budem najväčší zo všetkých stromov všetkých čias a ľudia budú stále na mňa pamätať.“

Po niekoľkých rokoch sa ich sny stali pravdou, keď skupina drevorubačov prišla do lesa. Keď jeden z nich uvidel prvý strom, povedal si: „Tento vyzerá ako dosť silný strom. Myslím, že ho budem ho môcť predat' nášmu obchodníkovi. A tak on zrubal strom. Strom bol šťastný. Pretože vedel, že pokladník bude z neho môcť urobiť peknú pokladnicu. K druhému stromu prišiel ďalší drevorubač. I povedal : „Tento vyzerá dosť silný. Dúfam, že z neho bude dobré drevo pre stavbu lode. Druhý strom bol šťastný. Pretože vedel, že sa môže stať silnou loďou. Keď ďalší z drevorubačov prišiel k tretiemu stromu, strom sa začal báť. Vedel totiž, že keď ho zotnú, bude po jeho snoch. Preto jeden z tých drevorubačov si povedal : „Ja nepotrebujem ničो výnimočné z tohto stromu. Takže ja si ho iba vezmem.“ A zoťal ho.

Keď prvý strom bol predaný obchodníkovi, on z neho urobil malý žľab pre zvieratá. Umiestnil ho v maštali a naplnil ho slamou. Stromu sa nesplnil sen tak, ako on o tom sníval. Druhý strom bol

predaný obchodníkovi, ktorý z neho urobí malú loďku. Jeho sny sa tiež nestali skutočnosťou, že sa stane veľkou loďou a bude viezť kráľov. Tretí strom bol zoťatý a bol nechán ako veľký, nepotrebný kus dreva. Osamote, v temnote.

Po rokoch stromy zabudli na svoje sny. Ale jedného dňa prišla žena a muž do maštale. Ona porodila dieťa a položila malé dieťa do malého žľabu, ktorý bol vyrobený z prvého stromu. Muž túžil urobiť nejakú kolísku pre dieťa, ale nemal z čoho. Strom cítil svoju dôležitosť, lebo vedel, že má v sebe položený najväčší poklad všetkých čias. O niekoľko rokov neskôr sa viezla skupina mužov na rybárskej lodi, ktorá bola urobená z tretieho stromu. Jeden z mužov bol unavený a preto si šiel pospať. Kým ešte všetci boli na mori, prišla veľká búrka a oni sa začali báť. Mysleli si, že loď nie je dosť pevná na to, aby sa zachránili. Ale muž sa prebudil. Postavil sa a povedal : „Pokoj“. A búrka sa utišila. V tej chvíli strom zistil, že na lodi sa vezie Kráľ kráľov. Konečne niekto prišiel a zobral aj tretí strom. Niesol ho cez ulice. Bol zavesený na mužovi, ktorý ho niesol na svojich pleciah a ľudia ním pohľadali. Keď prišiel na koniec cesty, muž bol zoblečený, zavesený na strom a vyzdvihnutý do vzduchu. Mal zomrieť na kopci. Prišla nedeľa. Strom zistil, že sa uskutočnil jeho sen: „Že bude dosť silný na to, aby stál na kopci. Aby bol v blízkosti Boha, aby bol na ňom ukrižovaný Ježiš.“

Poučenie, ktoré plynie z tohto príbehu je, že nie všetko ide podľa našich plánov. Je dobré vedieť, že Boh má vždy plán pre nás. Keď sa ty zveríš Jemu, On ti odovzdá veľký dar. Každý z týchto stromov dostal to, čo chcel. Ale nie takto ako si to oni predstavovali. Nie vždy spoznáme, aké sú Božie plány pre nás. My však musíme ísť po Jeho ceste. Pretože naše cesty nie sú jeho cestami a jeho cesty nie sú našimi cestami.

— **R. Pane, daj, aby sme počúvali tvoj hlas a nezatvrdovali si srdcia.**

1. Poďte, plesajme v Pánovi,*
oslavujme Boha, našu spásu.
2. Predstúpme s chválospevmi
pred jeho tvár*
a oslavujme ho žalmami.
— R
3. Poďte, klaňajme sa a na zem
padnime,*
kľaknime na kolena pred Pánom,
ktorý nás stvoril.
4. Lebo on je náš Boh +
a my sme ľud jeho pastviny*
a ovce, ktoré vedie
svojou rukou.
— R
5. Čujte dnes jeho hlas: +
„Nezatvrďte svoje srdcia*
ako v Meríbe, ako v džoch
Massy na púšti,
6. kde ma pokúšali vaši otcovia; *
skúšali ma, hoci moje skutky
videli.“
— R

Pane, daj nám väčšiu vieru

V mestečku sa konalo cirkusové vystúpenie. Akrobat predvádzal na lane čoraz odvážnejšie kúsky, publikum tleskalo stále nadšenejšie. V istom momente vzal fúrik, položil ho na kraj lana a spýtal sa: „Veríte, že ním dokážem prejsť na druhú stranu?“ „Veríme, veríme!“ jasali nadšení diváci. „Tak si doň sadnite,“ povedal akrobat pánovi, čo tleskal a kričal najhlasnejšie.

Príklad je možno kazateľsky pristráhaný, ale vari najlepšie vyjadruje podstatu viery. Tá nezahŕňa len „rozumový súhlas so zjavenou pravdou“, ale životné rozhodnutie, plné vloženie sa do toho, v čo veríme, pre toho, ktorému veríme. Na rozumový súhlas stačí nepredpojatost' a trochu uvažovania. Stavíť na vieru celý život, robiť skoky viery do neznáma a do rizika, to chce odvahy. A najmä ozajstnú vieru. Učeníci chodili s Ježišom už dosť dlhý čas. Videli, čo znamená a spôsobuje viera v jeho živote. A poznali jeho požiadavky na nich. Preto si v istom okamihu právom povzdychli: „Pane, daj nám väčšiu Vieru!“ Biblické čítania tejto nedele neprinášajú komplexný traktát o viere, ale poukazujú na niektoré oblasti, v ktorých sa prejavuje.

Starozákonný prorok Habakuk kladie Bohu základné otázky: Aký zmysel má zlo, ktoré zakúša izraelský národ? Ten trpí aj vlastnou vinou, ak ich však Boh zaslúžene potrestá rukami Chaldejcov, zahynú aj nevinní a vzrastie tak pýcha neprajníkov Izraela. Prorok vyzýva na zmenu. Boh je nám ochotný pomáhať meniť seba i svet, sami sa však musíme pustiť do práce. I keby sa zdala veľkou ako hora, treba začať v dôvere, že s jeho pomocou ju dokážeme preniesť. „Zvädne ten, kto nemá dušu priamu, ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery,“ odpovedá Pán prorokovi Habakukovi.

V Druhom liste Timotejovi Pavol povzbudzuje tohto mladého biskupa, že práve viera mu dodá silu a odvahy. Veriaci nie je ten, čo všetko pokorne ponecháva na Boha, ale ten, kto sa vo svojich slabostiach stáva nástrojom Božej sily. Viera je ovocím Ducha Svätého, „Ducha sily, lásky a rozvahy“.

Prosba učeníkov a Ježišova odpoveď poukazujú na dve základné veci: viera je dar a vyžaduje si spoluprácu. Učeníci si uvedomili hlboký paradox, ako veľmi potrebujú vieru a akí sú v nej slabí. Najlepšie to vystihuje zvolanie: „Pane, verím, pomôž mojej nevere!“ Ježiš odpovedá obrazne. Ak by bola ich viera malá ako horčičné zrnko, dokázala by také ľudsky nemožné veci, ako rozkazom vytrhnúť morušu a presadiť ju do mora. Zbaviť sa svojich zlovykov a chýb, znášať chyby druhých, odpúšťať a byť láskavý aj k tým, čo nám robia neustále zle, nenechať sa odradiť ani pri neporozumení a intrigách, prijať a zvládnuť nečakanú chorobu, veriť, že možno zmeniť celú spoločnosť, to všetko sa často zdá ľudsky nemožné. Vykročiť a naďalej konať dobro vo viere v Božiu silu, a to aj pri zakúšaní vlastnej slabosti, znamená skutočne uveriť, nasadnúť do akrobatovho fúrika.

Marián Gavenda

Pozývame Vás do Katedrály sv. Martina v stredu, 6. októbra, kde sa uskutoční stretnutie nad Božím slovom (Lectio Divina) s otcom arcibiskupom Stanislavom Zvolenským, so začiatkom o 20.00 hod. Témou je úryvok z Knihy Zjavenia sv. apoštola Jána: „Stojím pri dverách a klopem.“

Priateľ'u, mám ťa rád

Nik nie je taký istý ako ty.

Si výnimočný, jedinečný, celkom originálny a neopakovateľný. Neveríš tomu, ale nik nie je taký istý ako ty od vekov až naveky. A každý človek, ktorého máš rád, už nie je obyčajným človekom.

Vyžaruje z neho zvláštna príťažlivosť.

Vďaka nemu sa stávaš akýmsi iným.

Môžeš mu dokonca povedať:

Kvôli mne nemusíš byť bezchybný, perfektný a dokonalý. Mám ťa predsa rád.

Nemôžeš žiť bez ľudí, ktorí ťa majú radi, ktorí ti dávajú najavo: Priateľ'u, mám ťa rád.

Ľudia ma fascinujú stále viac. Ľudia sú každodenné dobrodružstvo, len treba vedieť žasnúť. Nielen nad zovňajškom, ktorý vidno, ale najmä nad nepochopiteľným vnútom, ktoré sa, zabalené v tele, k nám blíži až na dosah, a súčasne ostáva nekonečne vzdialené.

Nerozumiem ľuďom - a predsa ich mám rád. Nemôžem sa bez nich zaobísť. Bez ľudí, ktorí ma potrebujú, a ani bez ľudí, ktorých potrebujem ja, bez ľudí s otázkou v očiach. Bez ľudí, ktorí trpia, sú zatrpknutí a sklamaní. Bez ľudí neschopných sa z čohokoľvek tešiť. Snažím sa oslobodiť ich z vlastnoručne vybudovaného väzenia.

A potom sú ešte ľudia, ktorí ťa nútia zamyslieť sa alebo sa smiať. Ľudia, ktorí sú radi, že ťa vidia, a ktorí ti to aj povedia. Mnoho dobrých ľudí so skrytým, nevysvetliteľným bohatstvom v srdci.

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše v 27. týždni Cezročného obdobia (C)

4.X. pondelok

18.00 Za farníkov

5.X. utorok

18.00 Za Ľ Antona a Apolóniu Jurčovičových a rodičov

6.X. streda

18.00 Za Ľ Imricha a Štefániu Fabiankovičových

7.X. štvrtok

18.00 Za Ľ Imricha a Magdalénu Augustínových a syna

8.X. piatok

18.00 Za Ľ Leopolda a Štefániu Kulifajových a zaťa Jána

9.X. sobota

8.00 Za Ľ Jána a Katarínu Nemcových a syna

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

10.X. 28. nedeľa cezročného obdobia

8.00 Za Ľ rodičov a súrodencov z rodiny Macákovej

Lektori: Jurčovičová, Blahová

9.15 Za Ľ Pavla a Máriu Jamrichových

Lektori: Polakovič, Kuric

Liturgický kalendár

4.X. pondelok sv.František z Assisi

5.X. utorok sv.Placidus, mučeník, sv.Mária Faustína, panna

6.X. streda sv.Bruno, kňaz

7.X. štvrtok Panna Mária Ružencová

8.X. piatok sv.Pelágia, panna a mučenica

9.X. sobota sv.Dionýz a spol. mučeníci

Nechciet'?

Útočia na nás najrozličnejšie ponuky. Počnúc vecami a predmetmi až po názory a ideológie. Je ťažké odmietnuť lákavé, ligotavé a zvodné ponuky. Často ich útoku aj podľahneme. A ak nepodľahneme, sužujú nás rôzne túžby. Nespokojnosť, aspoň keď ide o také veci, nie je ničím zvláštnym, čo by sme neskúsili. Nič nové pod slnkom - učí nás už biblická múdrosť. Veľkí duchovní učitelia totiž upozorňovali, že takáto vytvorená psychóza, do ktorej sme vtiahnutí, je vlastne pasca pre pokojný a aký-taký kvalitný život.

Už Budha upozorňoval, že „nenaplnenie želaní je trápením“, a preto navrhoval, že je „múdre nechciet“. No či chceme, alebo nie, nie sme dediči východne, ale západnej mentality, v ktorej musíme žiť a každodenne sa konfrontovať tak s vlastnými svetmi, ako aj so svetmi, ktoré na nás dorážajú. Nechciet' nič, alebo jednoducho podľa rady Budhu nechciet' vôbec, je vlastne nemožné. Aspoň pre väčšinu ľudí. Kresťania majú na to silné poučenie a príklad Ježiša Krista. On upozorňoval, že „sa treba vystríhať každej žiadostivosti“. Dokonca jasne hovoril: „Nezhŕňajte si majetky na zemi.“ Mal vari Ježiš niečo proti majetkom alebo azda vedel, aká je ich sila príťažlivá? Je úplne jasné, že nepohŕdal bohatstvom alebo majetkom. Ale vedel, čo to znamená pre srdce. Preto aj hovoril: „Kde máš majetok, tam budeš mať aj srdce.“

Srdce a majetok. Vari to nie sú dva také silné koreláty, o ktorých by sme aj my mali čo-to povedať? Navzájom sa prelínajú a podmieňujú. Srdce môže vládnuť majetku, ale aj majetok srdcu. Bohatstvo samo o sebe nie je ani dobré, ani zlé. Dobré je, keď srdce vie, čo všetko šľachetné môže urobiť s bohatstvom, a nie je dobré, keď bohatstvo zaslepí a zatvrdí srdce. Napokon, tento materiálny pohľad je iba jednou z podôb našich túžob. Druhá podoba je tá, ktorá sa týka nemateriálnych vecí a úspechu, povesti, krásy, moci a ostatných kvalít, ktoré človek ešte môže mať a želať si ich. Nechciet' nič z tohto, by znamenalo prepustiť sa nejakému neosobnému živoreniu a seba projekcii. Ale my chceme niečo dosiahnuť, chceme niečím byť, byť užitoční a byť milovaní a milovať. Napokon, či sme sa nepresvedčili, že nás naše túžby aj z tohto hľadiska zaťažujú, že myšlienky a idey sa stávajú veľkou záťažou a stoja na krehkých nohách nášho života?

„To, čo vládne ľuďom, sú idey, pocity a zvyky - teda, čo je v nás samých. Príkazy a zákony sú prejavom našej duše, prejavom jej potrieb,“ povedal Gustav le Bon. Prichádzame tak k dávnejmu veršu chorvátskeho básnika Petra Preradoviča: „Ľudské srdce vždy niečo potrebuje...“ Stovky želaní, ktoré kľúčia v srdci - je básnický výraz, ale aj naša skúsenosť takmer každodenného trápenia. Čo máme robiť? Kde je liek? Ježiš ho vidí v zasväcovaní života človeku a nie iba myšlienke, živej a skutočnej osobe a nie čomusi materiálnemu. Jeho poučenie je jasné:

„Prišiel som, aby mali život“ dokonca: „Prišiel som slúžiť, a nie vládnuť,“ dodali by sme - nad životom. Chcel byť slobodný od každej podoby závislosti. Nepohŕdal schopnosťami a darmi, ale ich používal.

V rozpoltenosti medzi túžbami, materiálnym bohatstvom a inými možnosťami je obrátenie sa ku skutočnému človeku

dnes o to dôležitejšie, čím viac je jednotlivec zavalený ponukami a možnosťami na výber.

„Žiť pre iných nie je iba zákonom povinnosti, ale aj zákonom šťastia,“ hovorí Auguste Comte. „Chciet' tak znamená - chciet' sa rozhodnúť pre človeka, pre jeho existenciu, pre jeho dušu, pre všetko to, čo ho okrem vecí a hromadenia tvorí, zaťažuje aj obšťastňuje, čo ho živí.

Nakoniec, podľa kresťanského chápania kresťanský človek sa realizuje iba tak, že žije pre iných. Chciet' - áno, ale koho. Nie čo!

Anton Šuljič „Dobry manažér“

Požehnanie spoločného jedla

*Milosrdný Bože,
pri stvorení si nám daroval mnoho dobrých darov.*

*Požehnaj tieto dary,
ktoré budeme spoločne požívať.*

*Požehnaj naše spoločenstvo,
aby sme sa spoločne tešili z tvojich darov
a tak prežili spoločenstvo,
ktorého stredom si ty a Duch lásky.*

*Požehnaj naše spoločenstvo,
aby sme sa navzájom prijali takí, akí sme
a aby sme si navzájom dopriali to,
čo každý potrebuje.*

*Požehnaj tieto dary,
aby nám boli zdrojom sily pre dnešný deň.
Posilni prostredníctvom týchto darov naše zdravie,
prehĺb našu radosť zo života a radosť z teba.*

Ďakujeme ti za všetky dobré dary.

*Ďakujeme ti, že si Boh života,
ktorý nám dopraje toto jedlo.*

*Daj, nech cez ne pocítíme
tvoju dobrotu, starostlivosť a lásku.
V tvojich daroch ochutnávame tvoju sladkosť,
tvoju lásku.*

*Cítíme, že v našich srdciach zanechávaš
prijemnú a dobrú chuť.*

*Daruj aj nám pozitívne vyžarovanie,
aby aj z nás bolo cítiť dobrú chuť
a aby tak ľudia prostredníctvom nás mohli
uvidieť tvoju liečivú a všetko prenikajúcu prítomnosť.
Amen.*

Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce-modlitby“

ČIERNÁ OVCA Bola raz jedna malá čierna ovečka. Všetky ostatné ovce v čriede boli biele. Aspoň si mysleli, že sú biele. Boli vlastne skôr šedé. Ale tej malej čiernej ovečke hovorili: „Bé! Ty si ale strašne čierna!“ A čierna ovečka bola z toho celá smutná. Utekala od nich a skrývala sa. Raz dokonca tri hodiny stála v hlbokej vode potoka. Ale ani voda ju neobičila. Od studenej vody iba nachladla. Vtedy sa vrátila k čriede. Ale ani teraz sa jej nevodilo o nič lepšie. „Bé!“ kričali na ňu cudzie ovce. „Videli ste už niečo také čierne? Ovce sú predsa biele!“

Vtedy si úbohá ovečka pomyslela, že dobrý Boh sa pomýlil, keď ju urobil čiernou. Chcela ísť k nemu a poprosiť ho, aby ju obielil ako ostatné ovce. Najprv prišla k malej nebeskej bráne. Strážca ju nechcel pustiť ďalej, lebo bola taká čierna. Ale ona sa prikrčila a prešmykla sa popri ňom. Strážca pri strednej bráne mal s ňou súcit, lebo bola taká čierna. Nechal ju ísť ďalej. Ale strážca pri poslednej nebeskej bráne kričal:

„Aká krásna ovečka! Čierna ovečka! Ty sa mi ale páčiš!“ A zaviedol ju k dobrému Pánu Bohu. No tam sa ovečka odrazu preľakla. Možno dobrý Boh nechce čierne ovce ani vidieť. Tenké nôžky sa jej triasli od strachu. Ale prívetivý strážca volal: „Ako úžasne si všetko stvoril, drahý nebeský Otec! Nie je to milá malá čierna ovečka? Istotne ju máš nesmierne rád!“ A dobrý Boh sa pozrel na malú čiernu ovečku a povedal: „Áno.“ To bolo všetko.

Ovečka bola v tej chvíli taká šťastná, ako ešte nikdy vo svojom živote. Rýchlo odbehla ku svojej čriede. „Bé!“ skríkli na ňu ostatné ovce. „Tá škaredá čierna ovca je už zase tu.“ Ale ovečka si len pomyslela, že sám dobrý Boh ju takú stvoril, že ju má rád a že sa mu páči. A to ju tešilo. „Áno“, povedala, „viem, že som čierna.“ Žrala trávu a k ostatným ovciam bola vždy milá. Tie si nakoniec zvykli na svojho čierneho súrodca a nechali ju na pokoji.

Lectio divina
Viera a konanie

Lk 17,5-10

⁵Apoštolí povedali Pánovi: Daj nám väčšiu vieru. ⁶Pán povedal: Ak by ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši: Vytrhni sa aj s koreňom a presad sa do mora! — poslúchla by vás.

⁷Ak máte sluhu, ktorý orie, alebo pasie, kto z vás mu povie, keď sa vráti z poľa: Pod' a hneď si sadni k stolu!

⁸Vari mu skôr nepovie: Priprav mi večeru, opáš sa a obsluhuj ma, kým sa ja nenajem a nenapijem. Ty budeš jesť a piť až potom. ⁹Či azda bude ďakovať sluhovi, že urobil, čo mu rozkázal? ¹⁰Tak aj vy, keď urobíte všetko, čo vám bolo prikázané, povedzte: Sme neužitoční sluhovia. Urobili sme, čo sme boli povinní urobiť.

Ďalšie čítania: Hab 1,2-3 - 2,2-4; Z 95,1-2.6-9; 2Tim 1,6-8.13-14

ČÍTANIE:

Ježiš do týchto pár viet zhŕňa veľké učenie. Čítanie obsahuje dve témy: prvé dva verše sa zaoberajú vierou, ďalšie službou.

Čítanie začína prosbou učeníkov o vieru. Pomôže nám, ak sa na ich žiadosť pozrieme v kontexte. V predchádzajúcich veršoch dnešného evanjeliového čítania učeníci dostali ponaučenie o odpustení a dôsledkoch straty viery. Podľa židovských tradícií sa v tom čase považovalo za počestné odpustiť človeku trikrát. Ale Ježiš hovorí svojim učeníkom, aby odpúšťali tak často, ako je to potrebné. Učeníci si uvedomujú, že nasledovať Ježiša bude vyžadovať oveľa viac ako len to, čo budú schopní dať oni sami, a preto prosia o väčšiu vieru.

Ježiš odpovedá, že je dôležité mať úprimnú vieru v Boha. Nezáleží, aká veľká táto vieru je. Kedykoľvek je v našich životoch prítomná úprimná vieru, môžu sa diať a stávajú sa pozoruhodné veci.

Ježiš potom rozvádza myšlienku služby. Srdcom jeho učenia je, že Boh si zaslúži našu službu jednoducho preto, že je tým, kým je. Boh nám nedlhuje nič. My mu dlhujeme všetko. Očakávať odmenu za to, čo robíme, je svetský postoj. A je veľkým pokušením očakávať od Boha požehnanie za to, že mu slúžime. Ježiš nám tu však jasne hovorí, že tento postoj je nesprávny. Tešiť sa v službe jemu s vďačnosťou a láskou je jediná odmena, ktorú potrebujeme.

Byť služobníkom Božím znamená hlavne to, aby sme boli ľuďmi viery. Správne názory v službe Bohu nás zachovávajú pokornými a pomôžu nám chrániť sa pýchy.

MEDITÁCIA:

Ktorý z týchto veršov nás oslovuje v tomto bode nášho života najviac? Vidíme sa ako služobníci Boží? Porozmýšľajme nad dôvodmi, prečo slúžime Bohu. Sme spokojní s tým, že mu slúžime z lásky a vďačnosti, alebo hľadáme pochvalu od druhých?

Strávme chvíľku ticha s očami upretými na Pána. Dovoľme mu, aby zjermil naše srdcia a pritiahol si nás k sebe tak, že môžeme rásť vo viere, v jeho službe a vo vďačnosti.

MODLITBA:

Zbožne uvažujme nad našou odpoveďou Bohu z dnešného čítania a meditácie.

V dnešnom čítaní z Pavlovho Druhého listu Timotejovi apoštol povzbudzuje evanjelistu, aby si zachoval dar, ktorý mu Boh dáva, živým. Takto môže prehovoriť aj k nám. Poprosme Duchu Svätého, aby v nás vyživoval dar sily, lásky, sebakontroly, a tak nám umožnil žiť svoj život v pokornej službe Bohu. Duch Svätý nám pomôže vytrvať v ťažkých časoch.

KONTEMPLÁCIA:

Uvažujme nad veršami Listu apoštola Pavla Rimanom (12,1): „Povzbudzujem vás, teda, bratia, pre Božie milosrdenstvo, aby ste prinášali svoje telá ako živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, ako svoju duchovnú bohoslužbu.“

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku